

ЛЕКЦІЯ №8 Тема 2.1. КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ЗАГАЛЬНІ ЗАКОНОМІРНОСТІ ГЕОГРАФІЇ ҐРУНТІВ.

1. Ґрунтово-географічне районування. Таксономічні одиниці районування.
2. Основні закономірності географічного поширення ґрунтів
3. Географічне районування ґрунтів України.

Література: 1. Ґрунтознавство: Підручник /А.М. Польовий, А.І. Гуцал, О.О. Дронова; – Одеса: Екологія, 2013 ст. 233-259.

1.Ґрунтово-географічне районування. Таксономічні одиниці районування.

Ґрунтово-географічне районування – це поділ території на ґрунтовогеографічні регіони, однорідні за структурою ґрунтового покриву, поєднанням факторів ґрунтоутворення і можливостями сільськогосподарського використання. Сучасна схема ґрунтово-географічного районування розроблена Ґрунтовим інститутом ім. В. В. Докучаєва спільно з іншими установами, у цій розробці прийнято таку систему таксономічних одиниць. Для рівнинних територій

1. Ґрунтово-біокліматичні пояси
2. Ґрунтово-біокліматичні області
3. Ґрунтові зони
4. Ґрунтові провінції
5. Ґрунтові округу
6. Ґрунтові райони

Для гірських територій

1. Ґрунтово-біокліматичні пояси
2. Ґрунтово-біокліматичні області
3. Гірські ґрунтові провінції
4. Гірські ґрунтові зони

Опорними одиницями ґрунтово-географічного районування є на рівнинних територіях – ґрунтова зона, в горах – гірська ґрунтова провінція.

Ґрунтово-біокліматичний пояс– це сукупність ґрунтових зон і гірських ґрунтових провінцій, об'єднаних подібністю радіаційних і термічних умов. Розрізняють пояси (як вже зазначалося вище): полярний (холодний), бореальний (помірно холодний), суббореальний (момірний), субтропічний (теплий), тропічний (жаркий). У межах кожного поясу виділяють ґрунтово-біокліматичні області.

Ґрунтово-біокліматична область– це сукупність ґрунтових зон і гірських провінцій, об'єднаних (крім радіаційних і термічних умов) подібними умовами зволоження і континентальності, які зумовлюють особливості ґрунтоутворення, вивітрювання і розвитку рослинності на даній території.

Грунтова провінція – частина ґрунтової зони, яка відрізняється специфічними особливостями ґрунтів і умовами ґрунтоутворення (зволоження, континентальність, температура).

Грунтовий округ – частина ґрунтової провінції є певним типом ґрунтових комбінацій, який зумовлений характером рельєфу і ґрунтоутворюючих порід.

Грунтовий район – частина ґрунтового округу, яка характеризується однотипною структурою ґрунтового покриву (закономірним чергуванням в межах району тих самих ґрунтових комплексів).

Гірська ґрунтова провінція – ареал поширення чітко визначеного ряду вертикальних ґрунтових зон, який зумовлений положенням гірської країни в системі ґрунтово-біокліматичних областей. Значення інших таксономічних одиниць районування ґрунтів однакові для рівнинних і гірських територій.

2. Основні закономірності географічного поширення ґрунтів

Географія ґрунтів – один з важливих розділів ґрунтознавства. Вона вивчає закономірності просторового поширення ґрунтів і є основою їх обліку і оцінки як природного ресурсу. Знання законів географії ґрунтів, зональних та регіональних особливостей ґрунтового покриву потрібні для раціонального використання земельних ресурсів, охорони і меліорації ґрунтів. Як наукова дисципліна географія ґрунтів виникла і почала розвиватись на початку 80-х рр. XIX ст., коли В. В. Докучаєв та його учні заклали основу наукового ґрунтознавства та встановили зональне поширення основних типів ґрунтів. Важливу роль в розвитку географії ґрунтів відіграє картографія. 1. Основні закономірності географічного поширення ґрунтів Географія ґрунтів одночасно вивчає закономірності просторових змін ґрунтів і причини цих змін. Причинами просторових змін ґрунтів є просторові зміни факторів ґрунтоутворення (клімату, ґрунтоутворюючих порід, рельєфу, рослинності і тваринного світу, діяльності людини, тривалості ґрунтоутворення тощо). **Отже, закономірності географічного поширення ґрунтів є результатом складної взаємодії всіх факторів ґрунтоутворення.**

Основними законами географії ґрунтів є:

- 1) **закон горизонтальної зональності;**
- 2) **закон вертикальної зональності;**
- 3) **закон фаціальності ґрунтів;**
- 4) **закон аналогічних топографічних рядів (зональних типів ґрунтових комбінацій).**

Закон горизонтальної зональності сформулював В.В. Докучаєв у праці «К ученню о зонах природы» (1899). Згідно з цим законом основні типи ґрунтів поширені на поверхні континентів земної кулі широкими смугами (зонами), які послідовно змінюють одна одну відповідно до зміни клімату, рослинності та інших факторів ґрунтоутворення. Цей закон проявляється в наявності на земній поверхні ґрунтово-біокліматичних поясів, які перетинають континенти. рухомі продукти ґрунтоутворення; на схилах залягають перехідні ґрунти.

3. Географічне районування ґрунтів України

Ґрунтово-географічне районування – це поділ території на ґрунтовогеографічні райони, однорідні за структурою ґрунтового покриву, поєднанням факторів ґрунтоутворення та можливостями с.-г. використання ґрунтів.

У поширенні ґрунтів по території України виявляються закони широтної зональності і висотної поясності. Ґрунтовий покрив країни суворо зональний, тому що саме такий розподіл на цій території двох основних природних чинників – клімату і рослинності. Але в Україні через збільшення континентальності з північного заходу на південний схід ґрунти змінюються й у меридіальному напрямку. Значні зміни в поширенні ґрунтів відбулися в результаті господарської діяльності людини. Закономірності географічного поширення ґрунтів в Україні визначаються різноманітними природними умовами її території. Територія України розташована на південному сході Європи. Протяжність її із заходу на схід 1316 км, з півночі на південь – 893 км. Загальна площа – 60,4 млн га.

Із фізико-географічних позицій територія України поділяється на зони: Полісся, Лісостеп, Степ, сухий Степ, Карпатська та Кримська гірські області.

П – зона мішаних лісів дерново-підзолистих типових і оглеєних ґрунтів Українського Полісся.

ЛС – Лісостепова зона чорноземів типових і сірих лісових ґрунтів.

С – Степова зона чорноземів звичайних і південних

СС – сухо-степова зона темно-каштанових і каштанових ґрунтів

К – зона буроземних ґрунтів Українських Карпат

Кр – ґрунтові зони Гірського Криму:

КрС – зона чорноземів передгірського Степу,

КрЛС – зона ґрунтів передгірського Лісостепу,

КрГ – зона буроземів гірськолісових,

КрЯ – зона гірсько-лугових ґрунтів яйл;

КрП – зона коричневих ґрунтів південного схилу головного гірського хребта.

Детальне знання про ґрунтовий покрив та агровиробничу характеристику ґрунтів кожного земельного виділу дає агроґрунтове районування території України. Воно дає змогу планувати різні заходи хімізації та меліорації, застосувати способи обробітку ґрунту та ґрунтозахисні прийоми відповідно до природних умов і особливостей кожного району. Основною одиницею агроґрунтового районування є природно-сільськогосподарський район – частина території ґрунтового округу, що відрізняється більш-менш одноманітним ґрунтовим покривом, який зумовлює однотипний характер заходів щодо відновлення і підвищення ефективності родючості ґрунтів.

Природно-сільськогосподарські райони послідовно об'єднують у більші одиниці: провінції, зони, ґрунтово-біокліматичні області і пояси (для рівнинних територій), гірські висотні пояси, вертикальні зони, кліматичні та гірські (для

гірських країн) провінції Природно-сільськогосподарський район надає можливість для наукової розробки в його межах агровиробничих класифікацій ґрунтів і земель, вивчення динаміки основних властивостей ґрунтів у часі, розробки схем раціонального використання земельних ресурсів.

Лише одна із зон України – степова – розділена на підзони: північну степову з чорноземами звичайними і південну степову з чорноземами південними. У межах зон і підзон виділені провінції і підпровінції.

Рис. 1. Карта ґрунтів України

Контрольні питання

1. Які існують закономірності поширення ґрунтів?
2. Що таке ґрунтово-географічне районування?
3. На які географічно-ґрунтові зони поділяється Україна?